ADRIAN VASILIU

ÎN PUNCTUL DE CRIZĂ

Editura Eminescu

ADRIAN VASILIU

În punctul de criză

Soției mele, Liana

Coperta de
Andrei Alexandru

ADRIAN VASILIU

În punctul de criză

versuri

1981
Editura Eminescu
BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1

discurs

Trec peste noi amarnice etape
Îmbătrînim cu fiecare zbor
Aripi deschise, între cer și ape
Bat fără vlagă aerul, în gol :

Ca-ntotdeauna, țărmul e aproape.
Ca-ntotdeauna, păsările mor.

chemare

Mai mult ca ieri iubirile mă cheamă
Spre tumbele din alte primăveri
Aceeași bucurie fără seamăn
În volte largi mă poartă, ca și ieri.

Atît de mare-i cererea de sevă
Atît de singur am aflat că sunt
Încît revino, preafrumoasă Evă
Din plozii lumii să mai dăm un rînd !

crezul meu

Cred în iubirea scrisă și trăită
Cred în principiu-n dragostea dintîi
În patima pe față zugrăvită
În orice ideal, pus căpătîi.

Cred în povești, chiar dacă-s repetate
Cred în minuni, chiar dacă nu le văd
Sunt adevăruri neadevărate
În care eu, cu toate astea, cred.

Cred mai cu seamă în copilărie
În părul blond, în mersul jucăuș
În cozonacii din bucătărie
În zahărul pitit pe după uși.

Cred în bunicul meu din partea mamii
Care-mi spunea de-un mare voievod
Cum îi bătuse el pe otomanii
Și pașa lor căzuse de pe pod.

Cred neclintit în ziua care vine
Cînd zorii dimineţii îi aştept
Cred în căderea nopţii cristaline
În ora care trece, iarăşi cred.

Cred în caişii care dau în floare
Cred în aroma unui trandafir
În roua reţinută de petale
Şi-n adierea-ntîiului april.

Cred în dorinţa omului de bine
Cred în puterea lui de-a rezista
Adversităţii şi mai cred, în fine
Că orice rău se poate îndrepta.

Cred că se poate şi cînd nu se poate
Şi cred în şansa care o avem
De-a pune ordine şi libertate
În tot ce facem şi în tot ce vrem.

Cred în frumos, fiinţa lui e vie
Cred în puterea verbului perfect
Cred forma cînd ascunde armonie
Cred în cuvîntul simplu şi direct.

Cred în ştiinţă şi-n ordinatoare
În teorii, chiar dacă nu-nţeleg

Cred, fiindcă știu că ne sunt necesare
Și-ar fi absurd, de altfel, să nu cred.

Cred că pământul merge după soare
Și că putem zbura în alte părți
Dar cred că pentru propria salvare
Avem și alte posibilități.

Cred c-am putea rămîne pe planetă
Precum strămoșii noștri au făcut
Și să sperăm că nu se mai repetă
Greșelile comise nu de mult.

Cred că există-n lume suferință
Cred că există încă cerșetori
Cred că mai sunt și fără conștiință
Unii, ce-și zic deja nemuritori.

Cred că mai sunt și lucruri fără noimă
Pe care logica nu le-a-nsușit,
Cred că sunt oameni care, după dogmă
Ne judecă, ne chinuie, ne mint.

Dar cred în adevărul de pe urmă
În idealul liber exprimat
Cred, în privința asta, c-o minciună
Pe nimeni, niciodată, n-a salvat.

Fiindcă mai cred în fraţii mei de lume
Cu gestul clar şi mersul hotărît
Da, cred că mai există raţiune
Şi oameni buni şi nu numai atît.

Cred că mai sunt speranţe ce îndeamnă
Cred că există mîini care se-ntind
Cred că mai sunt şi voci care te cheamă
Cred că există ochi care nu mint.

Cred în poemu-acesta scris anume
În mine însumi, iată, mă încred
Cred şi în posibilitatea de a spune
Chiar dacă ştiţi, chiar dacă mă repet :

Cred că se poate şi cînd nu se poate
Şi cred în şansa care o avem
De-a pune ordine şi libertate
În tot ce facem şi în tot ce vrem.

revelaţie

Ceasornice stocate în cămară
Tic-tacul vostru liber îl repet
Bătaia mea e doar interioară
În mine timpul susură încet.

Sunt o clepsidră fără perspectivă
Un fost neant, un ţipăt în derivă.

devenire

Ajunşi la maturitate
Uităm cîntecele
Copilăriei.

Exercitînd autoritatea
Uităm jocurile
Copilăriei.

Îmbătrînind cu timpul
Ascundem copiilor
Copilăria.

a fi

Sunt poetul orei de vîrf.

Trăind la intersecţie de ideale
Mă văd confruntat cu un trafic intens.
Răspund de accidentele mortale
Şi mi se adresează insulte din mers.

Sunt poetul ultimei crize.

Lupta o dau pe asfaltul încins
Căci soluţia se află totdeauna în stradă
Conştiinţa e arma, iar primul învins
Este acela care refuză să creadă.

Sunt poetul adevărului crud.

Nu căutaţi explicaţii la mine
Presupun că vi s-au dat destule la şcoală

Neavînd siguranţa zilei de mîine
Cunoaşterea mea este elementară.

Sunt poetul solemnelor vise.

Nemurirea îmi este perfect la-ndemînă
Dar parcă mai mult mă interesează o moarte
Nu văd cine-i atît de absurd să rămînă
Stăpînul planetei pierdută în noapte.

Sunt poetul revoluţiei industriale.

Locuiesc într-un bloc de prefabricate
Ştiu toate problemele vecinilor mei.
Prezentul implică renunţări repetate
Dar care e sensul acestei idei ?

Sunt poetul încremenit.

Surprins de propriile mele păreri
Cu gîndul aiurea şi nu prea departe
Uitasem probabil că fierbe de ieri
Pe focul cel veşnic o oală cu lapte.

Sunt poetul greşelilor sale.

E drept, nu-i vinovată mîna ce scrie
E drept că de vină e numai acel
Care-şi închipuie în marea-i trufie
Că versurile sale sunt scrise pe cer.

Sunt poemul continuu şi fără sfîrşit.

Ştiu, nu se termină lumea cu mine
Colapsul teribil e numai al meu
Şi totuşi secunda ce nu mai revine
Rămîne în unda ce curge mereu.

Prin mine realizaţi conexiunea.

Citind independent aceeaşi carte
La început nimica nu văzură
Apoi au pus-o amîndoi deoparte
Şi au zîmbit, uimiţi de legătură.

Sunt elementul liber, decisiv.

Acum ar fi momentul să-mi iau zborul
E timpul sub stele să evoluez
Un gol de benzină omoară motorul
Eu însă am aripi şi mi le montez.

Aria mea de căutare, lumea.

Specializaţi în prea multe domenii
Am vrea şi atomul să ni-l împărţim
Dar este posibil reversul problemii :
Natura trădată s-o reconstruim.

Eu sunt poetul, în definitiv !

Într-adevăr, aceasta-i meseria
În primul rînd mă reprezintă ea
Unul cu pana, altul cu mistria
Şi nu o dată pana e mai grea.

Sunt singular şi exemplar, sunt totul.

Prin tot ceea ce fac dau un exemplu
Sunt singular prin simplul fapt că sunt
Într-un cuvînt, acesta e secretul :
Fiind un om, sunt totul pe pămînt.

Stau între rău şi bine interpus.

Am dat dovezi de mare laşitate
În ziua cînd iubita m-a trădat

Am zis că vinovat sunt eu, de toate
Dar o iubeam şi ce era să fac ?

Sunt, pentru voi, şi scopul şi mijlocul.

Prin mine însumi n-aş putea să fiu
E aberantă, oarbă, suficienţa
Cît eşti puternic, tînăr, cît eşti viu
Un singur gînd să ai, omniprezenţa !

Sunt, fiindcă sunt poet, un zeu în plus.

În lupta disperată cu ideea
Retragerea nu este cu putinţă
Efortul te consumă şi de-aceea
A fi poet înseamnă suferinţă.

Da, sunt poetul orei de vîrf
Sunt poetul ultimei crize
Sunt poetul adevărului crud
Sunt poetul solemnelor vise

Sunt poetul revoluţiei industriale
Sunt poetul încremenit
Sunt poetul greşelilor sale
Sunt poemul continuu şi fără sfîrşit.

Prin mine realizați conexiunea
Sunt elementul liber, decisiv
Aria mea de căutare, lumea
Eu sunt poetul în definitiv !

Sunt singular și exemplar, sunt totul
Stau între rău și bine interpus
Sunt, pentru voi, și scopul și mijlocul
Sunt, fiindcă sunt poet, un zeu în plus.

un drum

Mai știu un drum, un drum ascuns
Mai știu o cale
De-aceea doamnă, n-am răspuns
Chemării tale.

Cît de departe m-ar purta
Cît de departe
Îl voi parcurge, doamna mea
Pînă la moarte.

scrisoare de dragoste

Ochii tăi verzi, privindu-mă ingenuu
Exprimă sentimentul recules
Dar faţa ta şi şarmul mai ales
Într-o clipită derutează geniul.

Acum te miri că nu te-am înţeles
Dar ce era să fac, văzusem semnul
Şi nu puteam să nu ascult îndemnul
De-aţi spune : doamnă nu te mai iubesc.

Întoarce-te la altul, prin iubire
Nu prin tertipul ieftin, asta nu !
Cînd lacrima nu are-acoperire

Cînd sentimentul este superfluu
Eşti condamnat pe veci la ispăşire
Cum ai să fii iubita mea şi tu.

chemare de noapte

Oprisem caii, noaptea se lăsase
Şi mă gîndeam să mor acolo-n cîmp
Cu stelele tronînd victorioase
Cu inima lipită de pămînt.

Să simt ca un curent vibrînd în oase
Acea chemare, spaimă şi descînt
La care ani de-a rîndul aspirase
Fiinţa mea, potrivnicul ei gînd.

Din coaja devenită legendară
Ţineam cu dinadinsul să expir
Rupînd un echilibru inutil
O legătură numai ideală.

Caii opriţi, lumina care zace
Murmur precis, coroana lunii, pace.

sfaturi pentru muribunzi

Înainte de a muri
Nu vă faceţi testamentul.
Copiii voştri iubitori
Vă cunosc prea bine averea.

Înainte de a muri
Luaţi-vă concediul de odihnă.
Nu strică niciodată
O mică repetiţie.

Înainte de a muri
Restituiţi bunurile furate
Precum şi ideile
În care nu aţi crezut.

Înainte de a muri
Împăcaţi-vă cu autorităţile.

În mîna lor se află
Autorizaţia voastră de înhumare.

După ce veţi fi murit
Cînd oricum nu mai e nimic de făcut
Staţi cuminţi la locul vostru.
Asta e !

despărţire

Ca doi barbari, purtam mantia
Regretelor întîrziate
Cuvintele zburau aiurea
Privirile cădeau speriate.

Sălbatic ne purtam, sălbatic
Ca doi alienaţi mintal
N-aveam nimc a ne mai spune
Nimic nu mai suna normal.

Tu te-ai sculat s-aprizi lumina
Dar ce lumină să aprinzi ?
Eu, tot gesticulînd haotic
M-am prăbuşit între oglinzi.

Treceau secundele anemic
În casa cu miros de brad
Un zîmbet plin de ironie
Plutea pe faţa ta de fard.

Tu ai plecat spunînd nu-mi pasă
Cînd realmente îţi păsa
Dovadă că atîtea lucruri
Am adunat în urma ta.

Iar eu păstrez, de-atunci, în mine
Ţipătul uşii ce-ai închis
Aud doar paşii tăi pe scară
Aud şi hohotul de plîns.

perenitate

Într-o bună zi
mi-am luat inima în dinți
și am predat totul la
Fondul Principal de Cuvinte.
Îmi făcusem socoteala că
în felul acesta rămîneam
din punct de vedere etimologic
deasupra oricăror bănuieli.
Dar nu a fost deloc așa.
În „Dicționarul Onomatopeic"
alcătuit de un colectiv de autori
necunoscuți, am găsit scris
în dreptul numelui meu :
„Contribuții inadmisibile în domeniul
limbii române vulgare ; a luptat pentru
reintroducerea apostrofului
mînat de interese personale ; i se
datorează totuși anumite semne de
exclamație."
Nu-i nimic, voi lupta toată viața
pentru reabilitarea muncii mele
hăituite pe nedrept !

Voi duce muncă de lămurire
voi cere satisfacţie deplină
voi solicita vehement
o erată !
Data morţii mele trebuie
da, trebuie cu orice preţ
rectificată !

pastel de toamnă

Viespile dorm
Nu-i lucru curat
Ucise în somn
Petalele cad.

Păduri și poteci
Căzute în somn
Sub lespezi de veci
Vestalele dorm.

Aud tresărind
Al apei cleștar
Zăresc vechiul grind
Surpîndu-se iar,

Așteaptă de mult
Să vină un val
Să-l poarte tăcînd
Pe celălalt mal.

Eu însumi aștept
S-apară ceva
Un gînd, să-l petrec
Un dor, să mă ia.

Dar prinse în somn
Cărările sunt
Dar lumile dorm
Și zilele curg.

noapte bacoviană

Afară-s nămeţii, nu-i poţi dovedi
Rămîi lîngă mine, Maria
Afară de mine nu-i nimenea şi
Vom trece-mpreună stihia.

Afară-s capcane şi lupii haini
Aşteaptă să-ţi sară-nainte
Afară, iubito, de trei săptămîni
E viscol întruna şi ninge.

Priveşte cum trunchiul acestui copac
Se frînge în noaptea sticloasă
Am luat pentru tine cafea şi coniac
Rămîi la căldura din casă

Rămîi şi în cazul că nu mă iubeşti
Nu-ţi cer sacrificii majore
Rămîi lîngă mine, să-ţi depăn poveşti
În ritmul părelnicei ore.

Vom sta lîngă focul ce joacă-n cămin
Cu gîndul la Steaua Polară
De visele mele vom rîde puţin
Precum şi de iarna de-afară.

Ascultă cum vîntul loveşte în porţi
Ascultă furtuna cum vine
În numele celei mai tainice nopţi
Te rog, mai rămîi lîngă mine !

Ce poate să fie atît de presant
Încît să te scoată din casă
Ce şoapte te cheamă, ce jalnic amant
Cu inima lui ticăloasă

Ţi-a spus că se simte prea singur şi-i greu
Şi are nevoie de tine ?
Dar eu nu sunt singur, iubito ? Dar eu
Prea jalnic mă simt fără tine !

Mai lasă-mi o şansă, mai dă-mi un răgaz
Şi vino aici, la fereastră
Iar lacrima care o văd pe obraz
Să-nsemne-nţelegerea noastră.

Iubirea mea-i mare şi este de-ajuns
S-acopere golul din tine

La orice-ntrebare găsi-vom răspuns
Să nu crezi în vorbe străine

Și eu știu să mîngîi cînd orele mint
Să dau, la nevoie, în versuri
Superbelor tale migrene, oricînd
Atîtea și-atîtea-nțelesuri.

Ești cea mai frumoasă făptură din bloc
Distinsă și cultă și bună
Privirea ta calmă, regescul tău corp !
De ce să nu fim împreună ?

Rămîi fiindcă iată, ți-s mîinile reci
Și parcă și somnul te cheamă
Rămîi pentru faptul că nu poți să pleci
În noaptea aceasta de iarnă

Cînd cade înghețul, cînd lupii se-aud
Iar crivățul suflă în cranii
În noaptea întîiului nostru sărut
Și-a ultimei noastre pierzanii.

extaz

Nu regăsesc castele, nici frontoane
(Oglinzile nu mai păstrează locul)
Aprinse dimineţi şi voi maidane
Redaţi-mi nepăsarea mea şi jocul !

Păşesc stingher, iubita mă sărută
Dar unde-s vocile şi unde anii ?
Cu vîntul sînt, cu marea dispărută
Cu somnul legănat la sînul mamii.

vis de poet

Singur de-o vreme în casă
Uitat undeva sub un pled
Aud cum mă cheamă la masă
O voce în care nu cred.

Sunt ani de cînd zac fără boală
Și secolul n-a mai trecut
Arunc o privire afară
Dar nu e nimic de făcut.

În stradă se sparge asfaltul
De ce, nu se știe precis
Elena iubește pe altul
Iar numele lui e Paris.

Mă simt dat afară din toate
Strivit mă consider un pic
Mîine ? E mult prea departe !
Azi ? Nu mai crește nimic !

Ce trisă e ora ce bate !
E ora de care mă tem
Secundele mor numărate
Sub clopot meduzele gem.

Cîndva se-auzeau pescărușii
In calmul ce mă-nconjura
Cîndva părul strîns al mătușii
În valuri de aur cădea.

Ah, țipătul Căii Lactee
Ah, părul mătușii, albit
O lume zidind-o-n idee
O zi suspendînd-o în vid.

Stau singur de-o vreme. În casă
Chiar viața dispare încet
O voce mă cheamă la masă
În vocea aceasta nu cred.

vis cosmic

Rămîi așa cum ești, o ipostază
A soarelui de cer eliberat
Din gheara gravității evadat
Cu astrele egale, rază-n rază !

În universul tău cutreierat
De ani-lumină care nu contează
În loc de noapte vom avea amiază
În loc de orizont, un spațiu plat.

Creează-ți propriile determinații
Evoluînd și tu la modul ferm
Pămîntul scoate-l de sub constelații
Prin gestul clar, la care te îndemn :

Poet vibrant, subiect de epopee
Întregul univers e o idee !

nevroza

M-ai părăsit, trăiască frenezia
Sunt iarăşi liber ca un huhurez
Dar fii pe pace, n-am să-ţi reproşez
Nici ura, nici trădarea, nici mîndria.

La urma urmei, asta-i comedia
Care se joacă : bietul amorez
Lovit în sentiment şi interes
Încearcă să mimeze bucuria

Dar lacrimile lui încătuşate
Cad în puterea nopţii, pe ascuns
De tine, de iubirea ta, trădate.

E prea tîrziu şi nu e deajuns.
În jocul demnităţii sugrumate
Chemările rămîn fără răspuns.

solilocviu

(stampă)

În ce să credem dacă nu în ochii
Iubitelor noastre lăsate la vatră ?

Poetul cel veşnic îşi numără plopii
Ingrată e cifra ce i se arată.

Şi totuşi, şi totuşi vom crede în ochii
Iubitelor noastre lăsate la vatră.

baladă

Neașteptat și drag balsam !
Rănile mele se usucă
De la o vreme nu mai am
Nici rău de dor, nici dor de ducă.

Sorbisem cupa de metal
Și m-am surprins sorbind otravă
Crezusem răul necesar
Dar mintea îmi era bolnavă :

Un marinar bătrîn și blond
Vorbea ceva despre-o furtună
Apoi un tînăr vagabond
Aduse niște băutură.

(Căzînd iubita de pe cal
Cei doi își disputară șansa
Dar au pierdut în mod egal
Și fericirea și speranța.)

Biet marinar îndrăgostit
Biet suflet fără adăpost
Cum ai putut să crezi un timp
În vorba spusă pe de rost ?

Iar tu, sărmane vagabond
Visîndu-ţi visul tău stelar
Cum ai putut în părul blond
Să crezi, al unui marinar ?

Voi aţi iubit dar v-a trădat
Aceeaşi veche disperare
Şi unul a vagabondat
Iar altul a fugit pe mare.

Eu, care am iubit mai mult
Am fost lovit de-aceeaşi soartă
La fel de singuratic sunt
Acelaşi dor aprins mă poartă.

Trădat de ea, urît de voi
Sunt dezlegat de aşteptare
În mine zaceţi amîndoi
Tu, vagabond, tu, marinare !

Cu cine se dusese ea ?
Cu vagabondul, deci cu mine.

La cine va să vină ea ?
La marinarul ei revine.

Eu pot să beau dintr-un pahar
În care știu că e otravă
Chiar dacă răul necesar
Stă doar în mintea mea bolnavă.

Și regăsind acele căi
De liniște, de alinare
Voi da deoparte ochii ei
Și roua lor înșelătoare.

Delir simbolic și balsam !
Rănile mele se usucă
Ajută-mă să nu mai am
Nici rău de dor, nici dor de ducă.

cugetare

Lîngă mine stă un gînd
Dar nu știu de ce, de cînd.
Întrucît la stînga lui
Șade gîndul gîndului
N-am curaj să mă cufund
Într-un gînd așa profund.

introspecţie

Mai singur decît vreau să par
Mai veşnic decît vreau să fiu
Prin clarul nopţii, străveziu,
Pătrund în iarna vrajbei iar.

E totul scris acolo, ştiu,
Cu litere de-o şchioapă, dar
Ca şi distinsul Abélard
Aceeaşi patimă deţiu.

Tu, vrajă a căderii, har
Păcatului din care viu
Dă-mi diagnosticul măcar !

Privesc în mine ca-n pustiu
Încerc speranţe în zadar
Regret întruna prea tîrziu.

viziune

Clipă de chin fii binecuvîntată
Din răzmerița vieții mă retrag
Precum Ulysse, care de catarg
Stătea legat, cu fruntea bandajată.

Micul infern intim în care ard
Pe ruguri zei și oameni laolaltă
Fiindu-mi dat, ființa mea e dată
Deci n-aș putea cu alții să-l împart.

În conștiința mea purificată
Și dincolo de-al focului înalt
Splendidă este steaua ce s-arată !

Stăpîn, sunt liber ca să mă despart
De tot ce-am fost, de tot ce-am vrut odată
La capătul puterilor, de cart.

odată cu timpul

Zori fără suflet, cum trecură toate
Iluminări, secvenţe, primăveri
Din tot ce-a fost nesomn sau şovăieli
Ce s-a ales decît singurătate ?

Ah, valsul roz al viselor de ieri
Al mîinilor de clape sfărîmate
Ah, dispărute dintre nestemate
Sunt azi ale iubitei mîngîieri !

Veni-vor umbre şi veni-vor seri
Vom bea paharul numai jumătate
Dar tinereţe, vorbe, zbenguieli

Vor fi cu noi, le vom păstra pe toate
Topindu-ne ca două lumînări
Sub flacăra comună ce ne arde.

amintire

Neîncetat ființa mea suspină
După ființa ta, de cînd, brutal
Mi-ai intonat un marș prenupțial
De dragoste, de remușcări, străină.

Și-acum încă mai simt parfuma fină
A unui decolteu „intelectual".
Eram cuprins de-un sentiment total.
Tu mă priveai cu ochi de bubulină.

De-aș fi un marinar, te-aș întîlni
În fiecare port de miazăzi ;
Cu patimă și sîrg aș fi al tău.

Iar dac-aș fi un fante pechinez
Lingușitor, tomnatic și obez
La sînul tău m-aș furișa mereu.

de leagăn

Privește cum luna vibrează
În iarba ce nu am cosit
Întreaga natură e trează
Departe se-aude vuind.

Dispar pescărușii în lună
Și duhuri din ape răsar
Pădurile parcă se-adună
Sorbite de cerul polar.

Pe lacuri văd bărci răsturnate
Ca după un mare taifun
Corăbii în porturi blocate
Orașe sub nimbe de fum.

Subțire e crusta ce crapă
Auzi scîrțîitul ei lung ?
Sub ea animale de apă
De-atîtea milenii se-ascund.

Mă-ntorc iar cu faţa la tine
Tu spune la ce te gîndeşti
Ce-ţi trece prin minte, copile
Ce spaimă, în puiul ce eşti ?

E doar o plimbare prin lume
Un dulce şi stins legănat
Vom trece a mărilor spume
Spre ţara lui Roş împărat.

Acolo-n palate de gheaţă
Găseşti felurite comori
Grădini înecate-n verdeaţă
Ţesute miresme de flori.

Grăbeşte cît încă se poate
S-ajungem în locul sublim
Altminteri, de zori destrămate
Vor fi toate-aceste minuni

Ci vino mereu mai departe
Copile, cu suflet curat
Căci viaţa e fără de moarte
Iar somnul un stins legănat.

secvenţe

O umbră fără flamură
O carte fără speranţă
Încă o dimineaţă fără parfum.

Şi cineva care bate la uşă
Bate întruna la uşa mea.
Dar plouă.

înţelepciune

Nu ştim nici azi unde duceau
Cărările aztece, dar ştim în schimb
Unde duc :

1) abuzul de tutun şi alcool
2) consumul iraţional de combustibili
3) cursa înarmărilor.

Aţi ascultat sfatul medicului.

cum se scrie istoria

Cornelia, mama Gracchilor, a avut şi o fată
care a purtat numele de Zinca.
Ea a intrat în istorie sub numele de
Zinca, sora după mamă a Gracchilor.
Zinca a avut la rîndu-i un fiu : Benone,
nepotul de soră al Gracchilor.
Fraţii Gracchi au murit deodată
ucişi de un virus istoric
virusul fraţilor Gracchi.
Prin urmare oricine, absolut oricine
chiar şi un virus
poate intra în istorie.
dacă nu lasă să-i scape
OCAZIA.

procesul

Judecătorul zise : apără-te !
Dar acuzatul stătea nemişcat.
Judecătorul mai zise o dată :
Apără-te, acuzat !
Dar acuzatul avea propriile lui gînduri.
Subversive.
Recunoaşte că eşti vinovat !
Dar acuzatul avea ceva important
de discutat cu gardianul.
Aveţi cuvîntul, maestre !
Zise Judecătorul enervat.
Dar maestrul fugise din sală.
Procurorul zise :
În regulă, pentru toate aceste motive
şi pentru multe altele pe care
doar acuzatul le ştie, să-l condamnăm
Onorată Instanţă !

misterul secundei

O noapte verde într-un port arab,
Ţesută din arome levantine
Cînd depărtarea geme de feline
Se luminează de-un luceafăr alb.

Deodată lama a lucit perfid
Într-o privire : foşnete şi teamă
În întuneric cineva exclamă.
Un individ halucinînd. Un zid.

Ca-n visul unui marinar bătrîn
Tot ce se-ntîmplă nu-i adevărat
Ci presupus, deşi pe caldarîm
Rămîne un cuţit însîngerat.

haosul

Chemările istovitoare
El le primea în trup și-n trup
El se simțea ucis și rupt.
Nimic nu se putea crea
Din carnea sa în carnea sa.

Narcis vegheat
De Narcis imaculat
(Grecul nu se născuse încă)
Gîndindu-se la celălalt
De neatins, de dor, de cale lungă.

Narcis cucerit
De Narcis închipuit
Fărîmițat de propria-i iubire
Se cufunda în gîndul său lichid
Parcă lovit de-o oarbă silnicire.

Narcis ucis
De Narcis închis
Se regăsea în uitare, se pierdea

În spaima de sine şi vis
Iar timpul, în el, nu curgea.

Prea singur
Prea frumos
Prea deplin
Era condamnat să trăiască.

Nemăsurat şi hain
Vibra, încercînd să se nască

Din sine
Din stînd :
Impuls prim !

El, cel care se căuta
Care gemea
Şi nu se cunoştea
Îşi spuse atuncea
Aşa :

Narcis în Narcis ascuns
Leagănă-te, primule uns
Dar niciodată
Nu vei fi Tată !

ruga

Din carne rupi, mireaso, un fruct care s-a copt
Dar l-au atins netrebnici şi iată-l în ţărînă
Amorul este unic : brutal şi semidoct
De-aceea împăcarea pe chipul tău rămînă.

Şi lasă-mă să stărui să-ţi spun c-ai să mai fii
Cu poame dăruită acum şi altădată
În carnea ta lovită tu vei mai naşte fii
În carnea ta umilă şi veşnic nepătată.

ecouri

Întinderi de zăpezi stelare
Văzute-ntr-un amurg oprit
Bătrîne, strîmbe ideale
Eu v-am iubit, cît v-am iubit !

Dar jalnic uns a fost să fiu
Al unei rele vestitoare
Părîndu-mi ca-ntr-o fulgerare
Jocul luminii voastre viu.

Se duc şi ultimele rime
Purtate de un gînd pustiu
Cînd ochii dragei prea tîrziu
Aş vrea să vină iar la mine.

Şi parcă-s orb şi ce mai vor
Aceste zbateri de pe urmă

Acum, cînd pasărea nocturnă
Îmi croncănește Nevermore.

Întinderi de zăpezi stelare
Văzute în amurg oprit
Bătrîne, false ideale
Eu v-am iubit.

implacabila iubire

Nu-mi cere să vorbesc, cere-mi mai bine
Să te privesc cu ochii mei rotunzi
Degeaba-ncerci iubito să te-ascunzi
De dragostea care pîndește-n mine.

Tot tu mă chemi și tot tu mă refuzi
Ai vrea să fiu adesea lîngă tine
Dar gesturile tale cad străine
Pe descreţirea albei mele frunţi.

Oprește farsa care nu rezistă
Iubirii implacabile ce-ţi port !
Purtarea ta meschină mă întristă

Tu eşti a mea oricum, cu fard cu tot
Cu firea ta de-a dreptul egoistă
Cu aerul tău snob și idiot.

în punctul de criză

Doamnele pleacă, domnii mai rămîn
Urlase cineva în megafoane.
Sporind uimirea, printre domni și doamne
Un cîine se ivi, fără stăpîn.

La început au rîs de întîmplare
Vrînd să reia tangoul întrerupt
Zadarnic însă, căci un murmur surd
Să răspîndise, a îngrijorare.

Foșniră rochii, măștile bruscate
Se lepădară de surîsul lor
Din ce în ce mai neconvingător
Spectacolul scădea în demnitate.

Erau în preajma unei catastrofe
Dar nu știau concret ce va urma
Mulțimea înlemnită aștepta
Cu inimile palpitînd sub stofe.

Un tremur răzbătu în candelabre.
Amplificate pînă la balans
Luminile executară dans
Pe chipurile oamenilor, albe.

Apoi, cînd iar sunase megafonul
Articulînd aceeași sumbră frază
Privirile ținteau în sus, cu groază
Părînd că vor să sprijine plafonul.

Un țipăt inuman a fost semnalul
Ieșirii din cumplita încordare
Abia atunci, cuprinși de disperare
Au înțeles că se sfîrșise balul !

Știau de-acuma, propria lor viață
În punctul critic nu mai rezista
Sub tone de moloz și catifea
Se destrămase ultima speranță.

Noi însă ne-ntrebăm și astăzi cum
Prin ce conexiuni întîmplătoare
Un cîine a vorbit în difuzoare,
O voce a rămas fără stăpîn.

aplomb

Să nu ne despărţim nicicînd.

Dădu în floare mugur crud
Dar meşterii din vechiul burg
Aceeaşi foaie verde vînd.

Uite, veni un porumbel.

Ştiu, ziua pare mai duioasă
Deşi e pace, nu le pasă
Îl vor ucide şi pe el.

Sub despletitul nuc din crîng.

În timp ce pe sub poduri ude
Paşii dispar, abia se-aude
Jazzul trompetelor ce plîng.

Căzuse stîngul lui inel.

Minune, a căzut aproape
Rostogolind în gol de ape
Cu valul mut, un gînd la fel.

Acoperit de iarba rea.

Tîlharul, Toma după nume
Surprins în clipele lui bune
În locul calului, păștea.

Luciră apele-i albastre.

Regele zise : ce splendoare
Dar sfetnicul, găsind o cale :
Cu voia majestății voastre !

Înțelegînd că nu era.

Perfect docil în nici un caz
I-am pus o rană pe obraz
(În frunte o avea deja).

Duşmanul întîlnirii noastre.

Intrusul vers, pontat altfel
Cu toată logica din el
Întîi altminteri îmi sunase :

Să nu ne despărţim nicicînd
Uite, veni un porumbel
Sub despletitul nuc din crîng
Căzuse stîngul lui inel.
Acoperit de iarba rea
Luciră apele-i albastre
Înţelegînd că nu era
Duşmanul întîlnirii noastre.

antireclama

Pasta de dinți Cristal
Nu reprezintă totul pe pămînt !
Dovadă cariera strălucită
A lui Alexandru Machedon.

balada stărilor conforme

Căzînd zăpezile ştiute
Fulgi mari şi albi, impulsuri mute
Peste întinsă ţara mea
O altă eră începea.
Afară de un sconcs hibrid
În Munţii Rodnei rătăcit
Afară de un rîs vulgar
Cuprins în faună măcar
Nimic mai rău nu se putea
Nimic mai bun nici nu era
Şi, dealtminteri, nu conta.

Un dac al dracu' de isteţ
Vorbind întruna cu Traian
A devenit şi el roman
Apoi român şi iar roman.
Biet dac străin într-un regat
Cînd întregit, cînd uzurpat
Dar niciodată renegat !

Iată, la tine ne-am întors
Să pui o vorbă la Zamolx

O vorbă bună dacă poţi
Suntem aici şi suntem toţi
Unii chiar vii, alţii chiar morţi.
Un dac ucis e-un dac în plus
Acolo, la Zamolxe dus.
El se adaugă, dac de dac
Şi nu le poţi veni de hac
O, nu le poţi veni de hac.
Un lup lovit adînc în trup
Se-ntinse cît era de lung
Şi l-au făcut stindard pe loc
Din gură varsă numai foc
Dúşmanul mi-l ţine-n loc.

Columnă străină
Pavăză şi ghină
Uite, ţara mea
Munţi şi văi avea
Grîu adăpostea
La ce-i folosea
Dacă el venea
Duşmanul venea
Duşmanul cerînd
Apă şi pămînt
Moarte şi pămînt.
Fiindcă ţara sa
Nu-l mai încăpea.
Ţară, dulce plai
Gura mea de rai
Spune, ce mai stai ?
Ia un colţ de nai

Poartă-l cu alai
Cîntă-i haidi-hai !

Trei tineri, Doamne, şi toţi trei
Păziră turmele de miei
Pîn' la un punct, cînd doi din ei
Au vrut, pe cel mai priceput
Să-l piardă şi l-au şi pierdut.
Însă mioara ancestrală
Stăpînul nedorind să-i moară
Îi spuse lui că la apus
Cînd soarele de mult e dus
Cei doi îl vor lovi pe el
Care-i mai bun, mai tinerel
Mai chipeş şi mai învăţat
Mai gospodar şi mai bărbat
Şi cîinii lui mai de cuvînt
Şi oile mai multe-i sunt.
El însă-n moartea ce-o primea
O nuntă şi un sens vedea
O viaţă care începea.
Şi stelele din cer căzînd
Şi fluierele fluierînd
Şi-o mamă ce trecea plîngînd.

Jertfă acceptată
Moarte fără pată
Ia-mă şi pe mine
Poartă-mă cu tine
Du-mă la un ţărm

Unde păsări dorm
Prin ţara de fag
Poartă-mă cu drag
Prin ţara de somn
Poartă-mă cu dor
Prin ţara de şes
Cerul să-l privesc
Să nu mai tînjesc.
Pacea s-o lăsa
Peste viaţa mea.
Tînăr ca şi el
Sub acelaşi cer
Singur-singurel :
La crucea haiducului
Sau la umbra nucului
În zodia cucului.

Pe vodă ei l-au mazilit
L-au torturat şi îmbrîncit
Şi au făcut din el morman
De sînge, carne şi coran.
În ţara lui de maziliţi
De oameni ageri, dar păţiţi
Pe bietul vodă decedat
După un timp l-au şi uitat.
Apoi au pus în locul său
Un voievod ceva mai nou
Pe care însă, aţi ghicit
L-au torturat, l-au îmbrîncit...
Şir nesfîrşit de maziliri
De farisei şi otrăviri

Turci feluriţi şi mituiţi
Bătrîne gloabe, staţi cuminţi :
Că munţi-s tot la locul lor
Apele curg în matca lor
Steagul rămîne tricolor !
V-aţi tot ucis şi v-aţi bîrfit
Unul pe altu-a mazilit
Pămîntul însă v-a răbdat
Fiindcă nimic nu s-a schimbat
Voi nu contaţi şi n-aţi contat.

Unde eşti Ştefane
Să tai răul Doamne ?
Vino negreşit
Fiindcă-s de-mpărţit
Foame şi bucate
Bice şi dreptate
Dragoste şi moarte.
Dacă te-or vedea
Poate-or asculta
Poate-or învăţa.
Iar de nu, să-i iei
Şi să-i strîngi pe ei
În aceeaşi oală
Să-i pui la popreală
Să dea socoteală.
Hai, Măria-Ta
La Putna nu sta
Vino-n ţara Ta !
Coboară în jos
Prin Tîrgul Frumos

Mînă calul Tău
Pînă la Buzău
Pînă la Ploiești
Pîn' la București !

Trăim un secol tulburat
Zăpezile de altădat'
Cum am făcut de le-am uitat ?
Vînăm minuni și libertăți
Pe tot ce zboară punem preț
Visăm puteri, doar pentru noi
Vrem pace, dar s-o facem noi
Iubim trufaș, iubim puțin
Sau dimpotrivă nu iubim
Cîntăm, mimăm, luptăm, murim
Unul e prost altul meschin
Unii mănîncă, alții nu
Pe unul haina îl făcu
Un altul sufletu-și vîndu.
De peste tot, de nicăieri
Din clipa ce-o pierdurăm ieri
Din faptul că mai suntem vii
Din aberante teorii
Și rău și bun am adunat
Dar vă întreb, cum de-am uitat
Zăpezile de altădat' ?

Nefericite stări conforme
Sufletul înscris în dogme
Pianul nu mai vrea să cînte

Piatra dislocată plînge
Mama lapte nu mai da
Fiindcă surdă ea era
Şi nici lapte nu avea.

Secol douăzeci
Unde ne petreci ?
Lasă dimineaţa
Să sărute faţa
Noului născut
Spune-ne atît :
Unde, unde sunt
Salbe de ninsori
Turme şi păstori
Chipeşul Traian
Marele Ştefan ?
Căci sub cer hain
Cum putem să fim ?
În lumea aceasta
Care ne e şansa ?
Şi-n ultimul ceas
Ce ne-a mai rămas
Din ce n-a rămas ?

isarlîc

Pe mal drept, de paşalîc
Alb se înalţă Isarlîc
Fir ţesut din buruieni
De turci galeşi sau vicleni,

Tîrg barbar pulsînd vital
În Dezastrul Oriental
Prin trei inimi deodat'
Sînge bun, amestecat.

Isarlîc, hotar cu tîlc
Răsărit din rugi, din sîrg
Stîlp final, strict vîrf întors
În călcîiul lui Cristos.

Isarlîc de după timp
Te-au durat cu chef, cu nimb
De sub talpa ta de var
Cîte neamuri nu răsar !

Oricîţi domni de te-ar peţi
Tu mireasă nu le fi
Ci rămîi, te rog, aşa :
Tîrg băftos, cetate rea

Unde, iată, am să viu
Eu, ghiaurul ageamiu
Dinadins să mă închin
Vrerii Hogii Nastratin.

Isarlîc făţarnic, sfînt
Leagăn lumii şi mormînt
Act solemn, punct singular
Te văd astfel : NECESAR.

Rostul meu ar fi să fiu
Cînd ghiaur, cînd ageamiu
Printre fesuri şi şalvari
Şi-alţi bărbaţi peninsulari.

penurie

În lipsa de comunicare existentă
Nu ne mai rămîn decît incursiunile
În lumea devastată
A simţurilor.

În lipsa de scrupule evidentă
Nu ne mai rămîne decît zîmbetul fals
De la unul la altul
După fiecare lovitură.

În lipsa mea de acasă
Cîinele Gringo, un dalmaţian
Mi-a furat din frigider
Ultimele idei.

sumar

Discurs 5
Chemare 6
Crezul meu 7
Revelaţie 11
Devenire 12
A fi 13
Un drum 19
Scrisoare de dragoste 20
Chemare de noapte 21
Sfaturi pentru muribunzi 22
Despărţire 24
Perenitate 26
Pastel de toamnă 28
Noapte bacoviană 30
Extaz 33
Vis de poet 34
Vis cosmic 36
Nevroza 37
Solilocviu 38
Baladă 39
Cugetare 42
Introspecţie 43

Viziune 44
Odată cu timpul 45
Amintire 46
De leagăn 47
Secvenţe 49
Înţelepciune 50
Cum se scrie istoria 51
Procesul 52
Misterul secundei 53
Haosul 54
Ruga 56
Ecouri 57
Implacabila iubire 59
În punctul de criză 60
Aplomb 62
Antireclama 65
Balada stărilor conforme 66
Isarlîc 73
Penurie 75

LECTOR : ELIS BUȘNEAG
TEHNOREDACTOR : ELENA PREDA

APĂRUT 1981. BUN DE TIPAR 20.07.1981.
COLI TIPAR 5.

TIPARUL EXECUTAT SUB CD. NR. 341
LA ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ
„13 DECEMBRIE 1918",
STR. GRIGORE ALEXANDRESCU, NR. 89—97,
BUCUREȘTI, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Adrian Vasiliu, născut la 31 martie 1952, este absolvent al Facultăţii de Drept-Bucureşti, promoţia 1975 şi al Facultăţii de Matematică, promoţia 1976.
A debutat în revista *Tribuna*, la 24 mai 1973, cu o prezentare de Adrian Păunescu.
A publicat volumul *Drumul şi timpul* — Editura Eminescu, 1979.

Din cronicile la primul volum:

... Poezia lui Adrian Vasiliu este una dintre acelea pe care doresc să le încurajez, convins că săvîrşesc prin aceasta şi un act de igienă literară, descurajînd prin actul încurajării mele alte căi care sînt false şi care ascund mesajul în ceaţa urît mirositoare a vorbelor de clacă. Ave, Adrian Vasiliu! Şi sper, totodată, ca bunul simţ să te însoţească mereu şi să ştii să desparţi poezia de vorbe.

Adrian Păunescu

Rigoarea prozodică şi exploatarea filologică a lexicului în maniera lui Tudor George caracterizează poeziile lui Adrian Vasiliu.

Laurenţiu Ulici

Lei 5,50